

ЛЕМ.фм+

ПАНРУСИНЬСЬКИЙ ТЫЖДЕННИК № 19 25.07-31.07.2016

ISSN 2451-246X

WWW.LEM.FM

Вічна пам'ят

5

Вмер Архієпископ
Адам

6

Загорода 2016

16

Мастер і Ученик: про-
єкт «Танці душы»

Зміст

Рекомендуємо //

20

Гук(аня)

Єдно із недавних досліджень, котре ся заміряло на студентів, які мають приступити ку матуріті в Словацькій републіці, потвердило тверджіня науковців, же молоды люди мають штотраз векшыи проблем чітати текст із порозумільном...

5

Вмер Архієпископ Адам

6

Загорода 2016

10

Зачала виходити «Отцюз-нина»

11

Конец туристичной колибы на Магури?

12

Новий номер «Магуры»

13

Літня Школа Русинів зо Сербії

14

Православны путували з Конечной на Св. Гору Явір та прятали цмонтір в Ріпках

16

Мастер і Ученик: проект «Танці душы»

18

Купиш платню Дуляровых Братів?

22

101 років тому в Талергофі...

26

Скоропис

Редакция:

Шефредактор:
Демко Трохановскій,
технічний редактор:
Наталія Малецька-Новак,
члены редакції:
Богдан Гамбаль,
Севериян Косовскій,
Петро Медвідь,
Павел Малецькій.

Редакция

Недільным пополудньом 24. липця/ юлия 2016 р. вмер православный владыка Адам (Дубец), архієпископ перемышльскій і новосандецкій, предстоятель епархії Польской Автокефальной Православной Церкви, котра обнимала обшыр Лемковины. Тота смутна віст, о котрій як єдны з першых поінформували сме через русиньскій інформаційний порталъ lem.fm, розышла ся скорістю світла, порушаючы вельох вірных, не лем православного віроісповіданя.

Тяжко писати о людях, котрых аж так добрі ся не знало, але хоц при даякых нагодах стрічало, такой лем часом бесідувало з нима. Іщы тяжше складати слова товды, коли одходят, а будучы знаныма і вызначныма особами в просторах своей діяльности, в близшій-дальшій мірі іх жытя бодай лем кус тыкало пишучых о них.

Кед добрі памятам, познал єм владыку як паролітній прислужник вчас єдного з креницькых кермешів даде в другій половині 80. рр. минулого столітя. З пункту пізріня малой дітины то велика подія, коли гу престолови підходит архієрей, а в голові лем балаган, бо хоц мама і няньо цілий тыжден вчыли, як зложыти руки до благословліня, в таких обставинах шує і десне, праве і ліве мішат ся десят раз в протягу парох секунд, причыняючы ся до трясіня зложеных до благословліня дітячых ручок. Певно єм помішал тоты руки, хоц для владыкы, котрий звідал, коли-м остатній раз дашто іл, бо з причыны стисненых з эмоцій зубів і ледво выреченых слів тяжко было выйти, же хотіл єм повісти «Слава Ісусу Христу», ани не мало тото значыня. Стрічал єм владыку вчас пізнійшых кермешів як хориста, а і товды, коли імост Маріянна Яра, диригентка епархіяльного хору «Ірмос», заряджала выїзды на концерты зо Санока, котрых обовязковым початком было архієрейске благословліня на щестливий пут. Звіданя «коли-м остатній раз іл» припомнул єм владыці дуже пізнійше – при нагоді єдного з выїздів разом з креницькыма камаратяма пришли сме до Санока ден перше, а жебы не носити везену з собом мериндю, зіли сме вшытко в подорожы. Прибывшы до владыкы, вказало ся, же архієрей мал мати гостів, котрых конечні не было, зато пришли сме в добрий час, бо вшытко треба было зісти, жебы ся не попустило. Хоц жолудкы мали сме выполнены на два дни допереду, тяжко было тото зісти, а іщы тяжше владыці одмовити.

І архієпископ Адам не одмовил, коли 5 років тому зачало высылати радийо ЛЕМ.фм. Пришли сме з том вістю до Санока, підкрисляючы одраз, же маме замірены вшыткы лемківскы темы: од культуры і лемківского языка аж по релігійны справы. Словом – вшытко, што тыкат Лемків-Русинів каждый ден. Принявшы в своїх порогах Павла Малецького, днес шефа Руской Бурсы, під котром виходит радийо, яке онедолга буде мож чути і в традиційным ефірі, з радістю поблагословил присутніст наших редакторів на церковных праздниках цілой веденой собом епархії. Правда, з практичным схоснуваньом владычного благословліня было ріжні, бо не всяди нас пустили, не всяди радо виділи, часом заборонили дашто награти, але, окрема деякых реляцій з православных кермешів на Лемковині, пару років томи мали сме уж змогу давати на цілий світ прямиий пренос з нічных богослужынь Пасхы Христовой

в парохії св. Владимира в Креници, дотераючы через интернет до тых, што в Праздник Праздників до церкви не могли прити. Архієпископ повіл колиси до нашого радия: «Сердечно поздравляю організаторів радия ЛЕМ.фм, як і слухачів радия. Нагварям, мате нагоду почути рідне слово, старайте ся все найти час, жебы з антены почути своє радийо – ЛЕМ.фм!»

Владыка Адам вродил ся во Фльоринці на Лемковині. Вчас II Світовой Войны вчыл ся в Українській Учительській Семінарії в Креници і, як мож ся дознати в інтернетовых джерелах, певно товды принял українську етнічну достоменніст, будучу в опозиції до забороненой в тот час, а і потім в комуністичным періоді, лемківской достоменности. Не смотрячы на тото, од 60. років ХХ ст., коли по рукоположыню вернул на Лемковину уж як парох в Высовій і інчых місцях, а пак як перший ерарха реактивуваної по тристох роках давной православной перемышльскій епархії, непрестанно причынял ся до захороніня нашой культуровой спадковины, в більшости давных грекокатолицькых церкви, котры днес, без стараня ся о них зо стороны православных, може бы і не стояли. В одродженій, хоц малочысленній епархії владыка поставил вельо новых храмів, в більшости на Лемковині. Был ініціатором процесу канонізації першого лемківского святого, о. Максима Сандовича, котрого культ посеред народа істнувал долго перед причысліньом Го до лику святых. Наконец, вчас ведіня архієпископом Адамом перемышльско-новосандецкой епархії, понад 20 років тому в декотрых церквах на Лемковині вірны перший раз почули переведены о. Франтішком Крайняком чытання св. Євангеліи і Апостольских Чытань в русиньскым языку.

Вічна Вам памят, Высокопреосвященнійший Владыко! ●

« Хоц то найменьша єпархія ПАПЦ, цілий час ся она розвиват. Доказом того была шырока діяльніст владыкы Адама на Лемковині. Його стараньом покликано до жытя новы парохії і побудувано новы церкви, м.ін. в Зындранові, Горлицях, Креници, Ряшові, Білянці, Реґетові ци перенесено святыню до Розділя »

Вмер Архієпископ Адам

Павел Малецькій
paulo@lem.fm

З жальом інформуєме, што в неділю, 24. липця/ юлия 2016 рока, вмер Высокопреосвященнійший Кыр Адам, Архієпископ Перемышльській і Новосанецькій. 14. серпня/ августя скінчыл бы 90 років. Похоронны богослужыня Владыкы одбудут ся в середу, 27. липця/ юлия о 9.00 год. в Санюку. Вічная Памят!

Владыка Адам (Александр Дубец) народил ся 14. серпня 1926 рока в лемківськым селі Фльоринка на західній Лемковині. Вчас II Світової Войны вчыл ся в Українській Учительській Семінарії в Креници. До 1960 рока был студентом Православной Духовной Семінарії в Варшаві, а пак в 1964 році закінчыл студії на Християнській Богословській Академії в Варшаві.

В 1965 році был рукоположений владыком Юриєм (Кореністовом), а пак направлений на душпастырську послугу на Лемковину до села Высова і до Кальникова. Од 1966 рока был парохом саноцкой парохії та деканом саноцкого деканату.

30. січня/ януара 1983 рока был хіротонізуваний в сан єпископа, остаячы вікарным владыком варшавской єпархії – товды, як єпископ люблінський. З дньом 29. вересня/ септембра 1983 р. єп. Адам был назначений на саноцку катедру реактивованой по такой 300 роках православной перемышльско-новосанецькой єпархії, а в 1996 році піднесений до рангы архієпископа.

Православна перемышльско-новосанецька єпархія числит днес 3 деканаты, 17 парафій, 25 священників і 1 монастыр. Чысло вірных то ок. 3000. Сут то головні люде і їх потомны, котрым по 1956 році пощестило ся вернути на землю, з котрой были выгнаны злочыном Акції «Вісла». Хоц то найменьша єпархія ПАПЦ, цілий час ся она розвиват. Доказом того была шырока діяльніст владыкы Адама на Лемковині. Його стараньом покликано до жытя новы парохії і побудувано новы церкви, м.ін. в Зындранові, Горлицях, Креници, Ряшові, Білянці, Реґетові ци перенесено святыню до Розділя. Вартат спомянути, же зав-

дыкы владыці Адамови в 1985 році высвячено в Зындрановій перший по II Світової Войні православний храм на Лемковині. Повело ся тіж одбудувати каплицю в Тыляві на місци, де колисы стояла православна церков, як тіж одбудувано наново команецку церков, котра згоріла в 2006 році.

Архієпископ Адам покликал тіж Мужській Православний Монастыр Покровы Пресвятой Богородиці в Высові, Осередок Православной Культуры «Ельпіс» в Горлицях, ци Православний Осередок Милосердя «Елеос» в Гладышові. Владыка Адам был ініціатором канонізації о. Максима Сандовича. Был тіж ініціатором печатной діяльності в реактивованій єпархії – в Санюку выдаваний єст «Церковний Календар» і часопис «Антифон».

В 2010 році владыка Адам был нагороджений через Українську Православну Церков Московского Патріархату Орденом св. Петра Могылы, а в 2011 році президент України Віктор Ющенко вручыл Ордер Князя Ярослава Мудрого (V ступеня). •

Загорода 2016

В днях 12.-18. липця/юлія в Лемківській Едукаційній Загороді «Дзюбинівка» в Гладышові проходили треті варштаты лемківського ремесла, традицій і языка, організуваны Стоваришыньом Руска Бурса в Горлицях. Варштаты вели газдове, учителі Данута і Ваньо Дзюбины та і Варвара Дуць. Участниками были молоды люде з Лемковини і чужыны: **Аня, Югаска, Наталия, Марися, Адриян, Адась, Мариюш, Фома і двоох Павлів.**

През час варштанів познавали сме стары способы работы в ґаздівці. Напочаток запознали сме ся з обробком лену, пряджыньом ниткы, вырабляньом полотна і мотузів. Могли сме спрїбувати обслужыты старий прас і маґель. Пан Ваньо запрезентували нам тіж лемківскє народне облечыня з докладным омовліньом каждого елементу і материялу (скора, сукно, полотно), з котрого остал вшытий. В протязі тыжня докладні познали сме тіж процес обробкы дерева: різаня, кресаня, тесаня, выробу ґонтів, лжыц, діжок і корытят. Хлопцям барз ся надали вербовы пицалкы і трубки. Барз інтересуючы были занятя з зерном. Могли сме ся переконати як „родит ся хліб”. Жебы впечы хліб,

робили сме пероґы і опляцкы. Тяжкым, але інтересуючын занятьом єст битя олію. Закля з лену выдодбуде ся олій, треба го розтолчы в ступі, пак долго мяти і засмажати. Аж так зрыхтуваний лен пустит омасту. Обслуга прасы до битя олію не єст проста, треба найменше двох міцных хлопів, але нашы хлопці барз добрі сой дали раду. По тых вшыткых роботах ствердили сме, же давно жытя в горах было тяжше як тепер, але і весільше. Вшытко робило ся спільні. Так тіж было вчас варштанів,

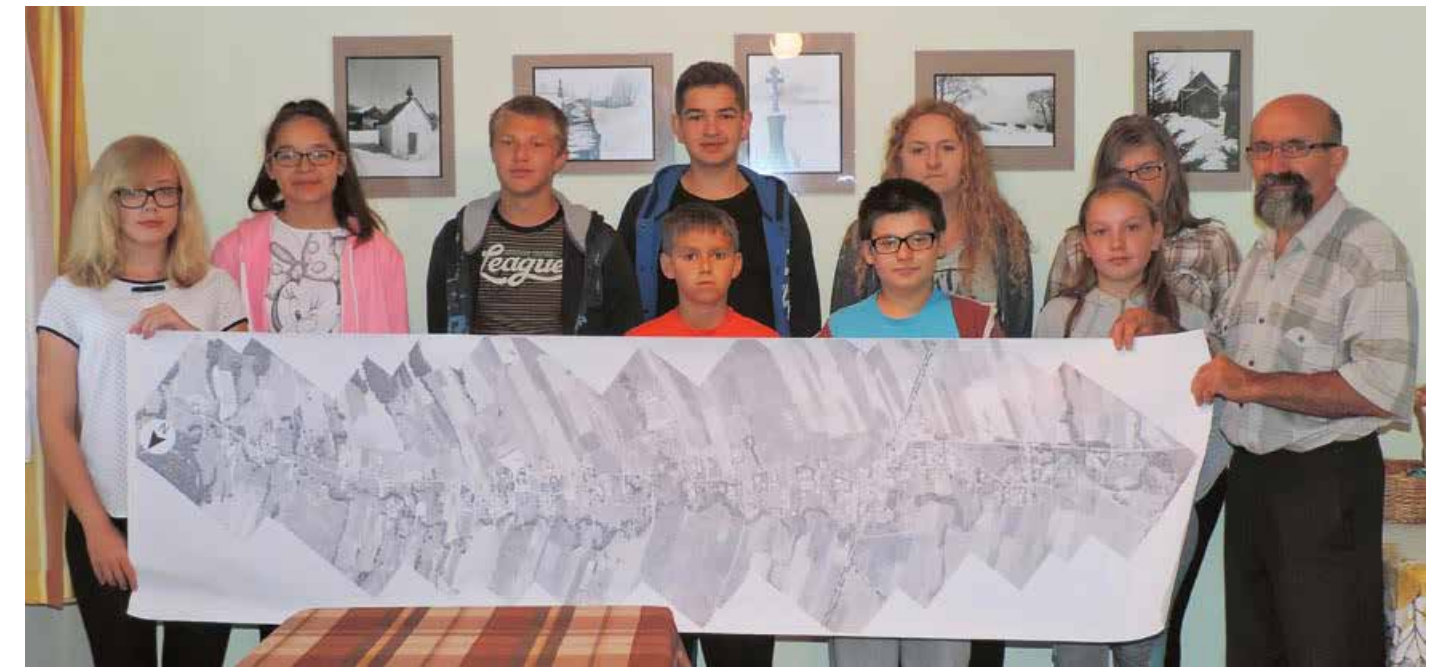
каждий фурт мал якысе занятя, але завдякы тому сотворили сме згідну і зграну ґрупу і файні сме ся бавили.

Предостатнього дня варштанів нашы опікуны зробили нам несподіванку і забрали нас до скансену і Ґаліційского Місточка в Новым Санчы. Прогулька была барз хосенна, а пані, котра водила нас по скансені, захоплена рівньом наших знань. През цілий час варштанів звиджали сме село і околиці, а в Дзюбинівці штоденні одвиджали нас знаємы з Ґладышова і Смереківця.

При нагоді варштанів нашы інструкторы оповідали нам о ріжных, часто забытых уж лемківскых традициях, звязаных з Вечырками, Собітком, Рїздвом, Русалями, ци Великодньом. Дзюбинівка фурт ся розвиват, а ґаздове маюут дуже новых думок і інтересуючых плянів. На каждом кроку видно, же тото місце творят люде з правдивом пасийом.

зробити замїшку, мастило, кеселицю, пероґы і опляцкы, мусіли сме перейти тяжку дорогу. Спочатку познавали сме ріжны роды зерна і способы обрабляня землі, треба нам было одріжнити зерно од буряну. Пак пришол час на клепаня і острїня косы, кошыня зерна, скручаня повересел і вязаня снопів. Кєд яко тако опанували сме службу косы, треба было навчыты ся молотити зерно ціпами, сіяти в решетах і молотити в млинках. Так очыщенє зерно сыпали сме до млинця і мололи на муку. Єст то напавду тяжка работа, але повело нам ся намолоти коло кіля муки. Вшытко спожыткували сме наступного дня в кухні, де під оком ґаздынь Дануты Дзюбины і Мелянії Переґрим

Окрем варштанів традиційного ремесла, штоденні мали сме тіж лекції лемківского языка. През языковы ґры і забавы вчыли сме ся незнанных нам лемківскых слів, познавали сме ортоґрафічны принцыпы і лемківску літературу. Найбарже подабали нам ся занятя, вчас котрых ділили сме ся на дві ривалізуючы зо собом ґрупы. Хоц хлопців было веце, то ґрупы были вырівнаны і о выграній рішали поєдны пункты. През цілий час, без вынятків, обовязувал нас лемківскій язык. Не было тяжко «запроґрамувати ся» на рідну бесїду, бо Ґладышів, то выняткове село, де навет в склепі бесїдує ся по свому. Можна ся звідати, на што нам, молодым Лемкам такы варштаны? В тракті занять сміяли сме ся, же може нашыма хлопцями по варштатах будут інтересувати ся вшыткы дівчата. Бо тото, же знаюут косити косом, чынит їх вынятковыма... Так напавду прецін не ходит о тото, жебы тото вшытко, што сме ся навчыли, придавало ся в штоденным жытїю. Радше не выкорыстає тых знань наштоден, хоц нигда не знатя, што коли буде нам потрібне. Такы занятя маюут інчу ціль – приближати нам жытя Лемків сперед выселїня і защепити в нас любов до Лемковины, нашого языка, традиций і звычаїв. На конец варштанів, на звіданя што было найліпше, згідні закрикнули сме: Вшытко! Тяжко было бы выбрати лем єдну таку річ, бо вшытко было інтересуюче і потрібне. А што бы сме змінили в будучым? Хыбаль лем тото, жебы варштаты тырвали кус долше, бо тяжко было нам ся розхїхати домів. Надїєме ся, же то не остатня наша стрїча. Бо Дзюбинівка то наша хыжа, так о ней думаєме і бесїдуєме, так ся гев чуєме.

През тот тыжден достали сме правдиву лекцію історії, докладнійше познали сме культуру і традиций наших предків і сотворили сме міцну ґрупу любителів Лемковины. Такы варштаты звекшаюут шансы на перетырваня нашого народу іщы принаймі през наступне поколїня. ●

Барз дякуєме
Стоваришыню Руска
Бурса за зорґанїзуваня
варштанів, нашым
ґаздам Дануті і Ваньови
Дзюбинам за опіку,
вырозуміліст, за
Дзюбинівку, діліня
ся своїма знанями
і пасиями, пані Варварі
Дуць за опіку, вчыня
лемківской бесїды
і терпеливіст, пані
Мелянії Переґрим за
барз добре ідло, усміх
і добре слово.

Участники варштанів

Зачала выхадзіць «Отцюзніна»

Петро Медвідь
petro@lem.fm

На Підкарпатю вынікнуў новы русиньскі культурна-белетрысцічны журнал пад назовам «Отцюзніна». Його першае лісьце было мінутым тыжднем прэзэнтаванае ў бібліятэцы ў Виноградіві. Інфармаваў аб тым портал *Новіны Виноградівшчыны*.

Журнал «Отцюзніна» зачала выдавалі Аляксандра Духновіча. А праект выдавання новага перыядыка ўдзяліў у бібліятэцы распавідаў каварталяў праекту і прэсідэнт Аляксандра Духновіча Юрыя Прудан. Журнал быў мав выхадзіць

кавартална. Першае лісьце Отцюзніны абсягае творы як сучасных русиньскіх паэтаў і празаікаў, так і аўтараў дасавітскага перыяду. Абсяг ёсць багаты. У Отцюзніні чытацелі знайдзю літэратурныя крытыкі, языковыя нормы, матэрыялы з історыі і этнаграфіі, фіглі, легенды і апавяданьня.

Галоўным рэдактарам новага журналу стаў Юрыя Шыповіч. Чытацелі го могуць знаць як бывшага галоўнага рэдактара часопісу Голас Русіна, котры быў прэсавым арганам Сьвітовага кангрэсу Русіна і выхадзіў з падпораў грантовай сістэмы пра народнасьці меншыны

Словацкай рэспублікі пад назовам – Культа народнасьці меншыны. По тогорічнім несхваліню дотацыі пра часопіс Голас Русіна перастав выхадзіць.

Новы журнал «Отцюзніна» за інфармацыямі порталу *Новіны Виноградівшчыны* мае за мэту абнавіць русиньску історыю, культуру і язык. На прэзэнтацыі былі ўдзялілі і пісателі Міхайла Чухран і Аляксандр Купар, этнаграф Іван Біланчук, Анна Мегела, Ольга Прокоп і далшы. На прэзэнтацыі было запрапанавана ў рамках абсягу журналу дадаць да Отцюзніны і дзітчу сторінку. •

Жрідло фотэграфіі: *Новіны Виноградівшчыны*.

Канец турістычнай колібы на Магурі?

На высокаці 740 мэтраў н.р.м., ў самым сэрцы Лемковіны, на Маластавскай Магурі знаходзіцца турістычная коліба, ў якой кожны вандруючы шляхам Нізкага Бэскіду можа знаць схароніна на ніч, дзітці тэплу страву з непатворнай дзіры, знаць камарата, жебы сі кус побэсідуваті, можа гын схаваті, жебы прэчэкаці бурю, задуювкю, або прасто аддыхнуці перад далшым вандрыком. Усе тіж можа нанова знаць сваю стэжку. Місце тота неадолга заміст прыносіці хосен людям – можа апорожніці, як ішы недавно ціла Лемковіна.

Будынак турістычнай колібы на Магурі побудаваны быў ў 1955 році, але вымагае скорых рэмантаў і колі не поведе ся правэсці неабхідныя рэботы – колібі горозіт заперта. Турістычная коліба ёсць власнасьцю Польскага Турістычна-Крайознавчаго Товараства, але інакшэ як іначы його будынка, старат ся о ню місцевы Одрділ ПТКТ ў Горліцях, котры не ёсць ў сілі фінансаво дзігнуці канечныя рэмантавы выдаткі.

Грыц Вацэк, новічан з лемківска ма корінямі, а од 8. років опікун колібы, зрыхтувал спецыяльны праект на сайці polakpotrafi.pl. Тота місце ў віртуальным сьвіці, де можа спільнымі сіламі, чэрез малы квоты, зобраті рэальныя грошы на даяку канкретну річ, ў тым прымірі – на рэмант. Одрсі цілого праекту, враз з дэталым поділом квот на кан-

Полны адрэс сайту де можа вплаціці тота: polakpotrafi.pl/projekt/schronisko-na-magurze-malastowskiej

кретныя рэботы, можа знаць на рэчэным сайці polakpotrafi.pl, а кожны з одвіджаючых можа вплаціці будыку квоту спосерэд запрапанаваных і тым самым астаці частю рэмантавой екіпы. На кождога жэртводавцю ждзю дзібны дарункы, повязаны з магурска ма колібом. Акія збэраня гроші тырват лем окрсленый час, ішы до 25. сэрпня/ аўгуста, пак, колі не поведе зобраті ся заплануваной квоты, вплачаны грошы треба будэ звернуці, а рэмант зас одвлече ся на долгі час... •

Наталія Малэцка-Новак
natalia@lem.fm

На ден 25.07.2016 на магурску колібу чэрез портал polakpotrafi.pl вплачэно 35.137 зл. Акія тырват до 25. сэрпня/ аўгуста 2016 р.

Новий номер «Магуры»

На сайті Магурского Национального Парку мож найти найновший номер, 2(5) липец-вересен 2016, кварталника пн. «Магура» – бюлетину МНП.

Любителі карпатской природы найдут в ним м.ін. допис про метеликы в Низкым Бескіді, з поясненьом, котры особники можеме обсервувати в даных місяцях і які маюот звыкы, напр. де люблят пересідувати. Єст допис про хоронены рослины МНП, з котрых найціннійшы роснут на одкрытых обшырях і на луках в Крампняньскій та Полянскій Гутах, Жыдівскым і Вільшни. Находит ся тіж в «Магури» статья про лемківске будівництво, шак цілий простір МНП находит ся на обшыри Лемковины. В дописі тым поміщено опис од выбору місця під будову

хыжы, через наступны етапы повязаны з добераньом дерева і дальшыма. Описано тіж, з яких поміщын складала ся хыжа і што входило в склад загороды. Нашла ся в публикації і лемківска легенда про єдного газду, Фецка, зо Свіржовы Руской, котрий хотіл оциганити чорта, а выникнули з того поламаны дерева під Марешком. Окрем того, поміщено в «Магури» лавдацію посвячену Янови Шафраньскому – головному творцьови і першому директорови МНП, выголошену вчас торжественного одкрытия пропамятной таблиці 1. жолтня/ октября 2015 р. •

Цілий номер мож побрати за мотузком: magurskipn.pl/download/data/magura-05.pdf

Наталія Малецка-Новак
natalia@lem.fm

Літня Школа Русинів зо Сербії

Од 18. до 24. липця/ юлия в Попрадї на Словації проходила Літня Школа Русиньского Языка, організувана Одділеньом Освіты Национальной Рады Русинів Сербії. То уж друга едиция того проекту, організувана для школярів зо Сербії.

Наталія Малецка-Новак
natalia@lem.fm

Участ в школі брало аж 30 діти і молодежы зо вшыткых міст в Сербії (окрем Сримской Митровиці), де вчат ся русиньского языка в рамках занятя до выбору, або як основного. Занятя з русиньского языка в тогорічній едиції вели Сенка Бенчук та Каролина Папуґа, з історії Іван Канюх, географії вчыл Дарко Бобаль, реліґійны занятя вюл о. Владимир Еделиньскій Миколка, а музычны – Саша Паленкаш. Окрем реґулярных занятя школяре мали в програмі звиджання Попраду та його околиц. В суботу проходили артистичны варштаты з квізом пн. Што сме ся навчыли, а на закінчынн школы, в неділю, участники выбрали ся на прогульку до Пряшова.

Свою присутність на Літній Школі зазначыли тіж Желько Ковач з Национальной Рады Русинів та директор Институту Войводиньскых Русинів Сергей Тамаш. •

Фото/ інфо за рутенпрес.

Православны пугували з Конечной на Св. Гору Явір та прятали цмонтір в Ріпках

Севериян Косовскій
seweryjan@lem.fm

В днях 10.–12. липця/юлія т.р. проходило православне поломництво на Святу Гору Явір. Полонники вышли в неділю (10.07) з Конечной, де наперед была служена Свята Літургія в місцевій церкві св. Василя Великого, а пак конечняне погостили охочых сніданьом. Божеску Літурію в тот ден правили опікун Братства Православной Молодежы перемышльско-новосандецкой епархії – о. Андрий Грив, та парох Гладьшова, Регетова, Ждынї та Конечной – о. Аркадий Бараньчук. Вчас проповіді духовны звернули увагу на потребу пугуваня, споминаючы при тым на долгу традицию поломництв на Св. Гору Явір, ачий тых сперед 1947 рока, а пак по повороті Лемків на рідну землю.

іх діти ходили піше на Гору Явір, але і з рока на рік самы долучали до них.

Выходячы з Конечной до Регетова, поломники затримали ся на короткій час на цмонтери з I Світової Войны, котрий горуе над селом. Гын, де спочывають ведно австрийскы та росийскы жолніры, пугуючы одспівали Вічну Памят. Дальше, уж через лісний пут, дішли до неістнуючого днес села Регетів Выжній, а одтамале на молебен до церкви св. Михала в Регетові (давно – Нижнього). Пак, по короткій молитві вшыткы были запрошены на полуденок до едной з регетівскых родин.

Потім асфальтовом дорогом поломництво перешло через Шквїртне до Ганчовы, де в церкви Покровы Пресвятой Богородиці одлужено молебен. Кінцьом дня поломники дішли до ганчівской рільничой школы, де зрыхтуване было місце іх одпочынку.

В другій ден православного поломництва молодіж з о. Марком Гоцко з Команчы пішла до сусідніх Ріпок,

де упорядкували тамгышній цмонтір. Хоц село Ріпки істнуе, церков, котра колиси там стояла, днес находит ся в Музею Народного Будівництва в Саноку, зато вірны і сам цмонтір приналежат до православной парохії в Ганчові. Попрятавшы цмонтір, вірны одслужыли панихїду на місци, де стояла спомнена церков Рождества Пресвятой Бородиці з 1801 рока, а о 17.00 год. в ганчівській церкві зачала ся Всеночна, котру очелил владыка Паісий, епископ горлицкій, при присутности чысленного духовенства і вірных. Вечером, молодіж гостила в едній з ганчівскых родин, де одбыло ся грїлюваня.

В сам праздник свв. Апостолів Петра і Павла поломники о 7.00 год. взяли участ в Молебни в Ганчові, а пак піше рушыли до Высовы, одкале, по привитаню владыкы Паісія, вышли на святу гору, де по святочній Божеській Літургіі был освячений крест, традиційні несений поломниками через цілу трасу поломництва. ●

Вчас проповіді духовны звернули увагу на потребу пугуваня, споминаючы при тым на долгу традицию поломництв на Св. Гору Явір, ачий тых сперед 1947 рока, а пак по повороті Лемків на рідну землю

Фот. Арослав Бараньчук.
Полну фотореляцию найдете на порталах www.lem.fm.

Мастер і Ученик: «Танці душы»

ПРОЄКТ

Більше о проєкті «Вершы верхам», котрий взріл світ в 2016 р., а тіж першій заповіді «Танців душы», можете прочитати в бесіді-інтервю з менаджером ансамблю Клюб деМоль Михалом Кайди в 14. числі панрусинського тыжденника ЛЕМ.ФМ+ (в дігитальній версії для переглядача, або стігаючи файл pdf на свій диск).

Заряд Малопольского Воевідства оголосил листу лавреатів девятой едиції конкурсу Ars Quaerendi за визначны діяня для промоції і розвитку культуры, до котрого од 29. квітня/ апріля до 30. мая 2016 р. были зголошуваны выдатны представителі культуры, науки і штуки, будучы мастерами в своїй обшыри, а при тым успішні передают своє знаня і виховуют наступны генерації учеників.

Нагорода Ars Quaerendi признавана ест як получыня трьох категорій Мастер – Ученик – Проєкт, де Мастер типує свого Ученика, пак разом представляют до нагороды даякій творчий Проєкт, котрий оцінюваний ест через жырї, зложене з представників світа культуры і науки, соспільных організаций та члена Заряду Малопольского Воевідства. В текучий едиції достережены і нагороджены остали:

Категорія «Мастер»:

1. Петро Трохановскій (Петро Мурынка) – лемківскій писменник, творця і композитор.
2. Якуб Войнаровскій – артиста і куратор.

Категорія «Ученик»:

1. Моніка Ліс – докторантка психології на Ягайлоньскім Університеті в Кракові
2. Мая Старакевич – студентка Академії Красных Штук в Кракові.

Категорія «Проєкт»:

1. Поетично-музычний проєкт «Танці душы».
2. «Увидіти знаня» («Zobaczyć wiedzę») – графічно-науковы варштаты для студентів і публикация есеїв про візуальны структуры в гуманістиці.

З очывидных взлядів нас найбарже заінтересуют лавреаты, котры односят ся до лемківской культуры – іх пути (Петра Мурынка як мастера і Моніка Ліс як учениці) зышли ся в 2014 р. вчас рыхтуваня лемківскым ансамблем Клуб деМоль нового проєкту пн. «Вершы верхам», будучого авторскым ділом менаджера групы – Михала Кайди. Петро Мурынка в проєкті творил лемківскы тексты пісен подля драфтів Михала (автора польскоязычных вершів), а Моніка доложила гу тому стишок «Бесіда», ей перший верш в лемківскым языку, в котрым представлят свої філософічны роздумы, бесідує з Богом.

О кілько ікону Лемковины – поету, писателя, а окрема того і дяка, церковного диригента, композитора, учителя, редактора і соспільного діяча – Петра Мурынку, як найвыдатнішого сучасного лемківского творцю представляти Русинам не треба, то барз интересуюча ест дорога Моніки – не лем до Клубу деМоль, але і до одкрытия своїх коренів. Вчас єдной зо стріч ансамблю, котрий зачынал роботу над проєктом «Вершы верхам»,

гостила в Креници, одкале походят такой вшыткы члены. Там же враз з фрайрём (тепер уж мужом) затримали ся в пенсийоні Михала. Заінтересувана одголосами, котры зачали ся творити, коли музыкы розкладали інструменты, рыхтуючы ся до пробы, пак, почувшы звуки гушель, акордеону і контрабасу, зышла долов, жебы призрїти ся на тото, што ся гын діє. Спочатку може дакус для жарту, музыканты дали їй текст, жебы спрїбувала заспівати. Тым способом, обі стороны вышли з пробы втішены і зачудуваны. Ансамбль зыскал нову вокалістку, котру од деякого часу глядал, а Моніка – нове пізріня на світ і дорогу в жытїю.

Захплена Лемками і їх музычным культуром, історієм і языком, та підбудувана новыма заінтересуванямы, котры досвідчала при Клубі деМоль, Моніка Ліс зачала рахувати час од єдной до другой пробы лемківского ансамблю. Захворїла – як сама діагнозувала – на лемколепію. Довершыньом той дороги мали быти дальшы події, котры пришли гу нїй аж потім. При нагоді родинной стрічы, оповїдаючи близкым о своїх новых пасиях, ей дідо кус несміло зачал повїдати, же і він Лемко...

О тым же буде проєкт, котрий был нагороджений в тогорічній едиції конкурсу Ars Quaerendi. По «Вершах верхам», котрий Михал Кайди, розвиваючи наголовок платні, задумал як *музычний портрет Лемковины*, «Танці душы» будут поетично-музычным описом, образуючым дорогу Моніки Ліс до Лемковины, ачий до цілой ей лемківскости, але – будучы континуацієм попереднього проєкту – наставлены сут на промоцію лемківской культуры для польского культурового кругу.

Вшыткы вымінены лавреаты Нагороды Малопольского Воевідства Ars Quaerendi за визначны діяня для промоції і розвитку культуры отримають: Мастер – 6.000 зл, Ученик – 4.000 зл, Проєкт – 25.000 зл, а торжественне вручыня нагорід організаторы запланували на місяц жолтен/ октобер 2016 р. Нагорода Ars Quaerendi признавана ест од 2008 рока. •

Купиш платню Дуляровых Братів?

21 липця/ юлия, одбыла ся преме́ра кліпу горлицкой ґрупы Дуляровы Братя до співанкы Дунаю. Дебютантска платня ансамблю, пн. *Мельодіі*, была выдана минулого рока завдяки старанням Стоваришыня Руска Бурса.

Платня уж єст доступна в нашым интернетовым склепі, мож єй тіж достати безпосередньо в Рускій Бурсі в Горлицях. За 12 русиньскых кавальчыків в неповторных аранжациях і модерній окладинці треба заплатити досправды лем пару ґрайцарів. Награны співанкы то головні популярны народны пісні, част з них розславлена ансамблем Серенча, але сут серед них і авторскы. Муриянковий *Шковраночок* єст уж браз добрі познанаем співанком, а то за справом вельох артистів, які сігают

по репертуар Петра Муриякы, м.ін. Сусанна, Digestors ци Юлія Дошна. Тепер долучыли до них Дуляровы Братя. *Світ місячку* то наступна, што треба підкрислити і припомнути, авторска співанка, яка нашла ся на платни *Мельодіі*, а єднак блудні істнує в русиньскым світі як народна. Автором слів і музыкы єст Русин Штефан Лукацко. Другом таком співанком, котру до свого репертуару влчат барз вельох музыків, головні з України, а мало коли подаваны сут авторы, єст *В темну нічку*, до

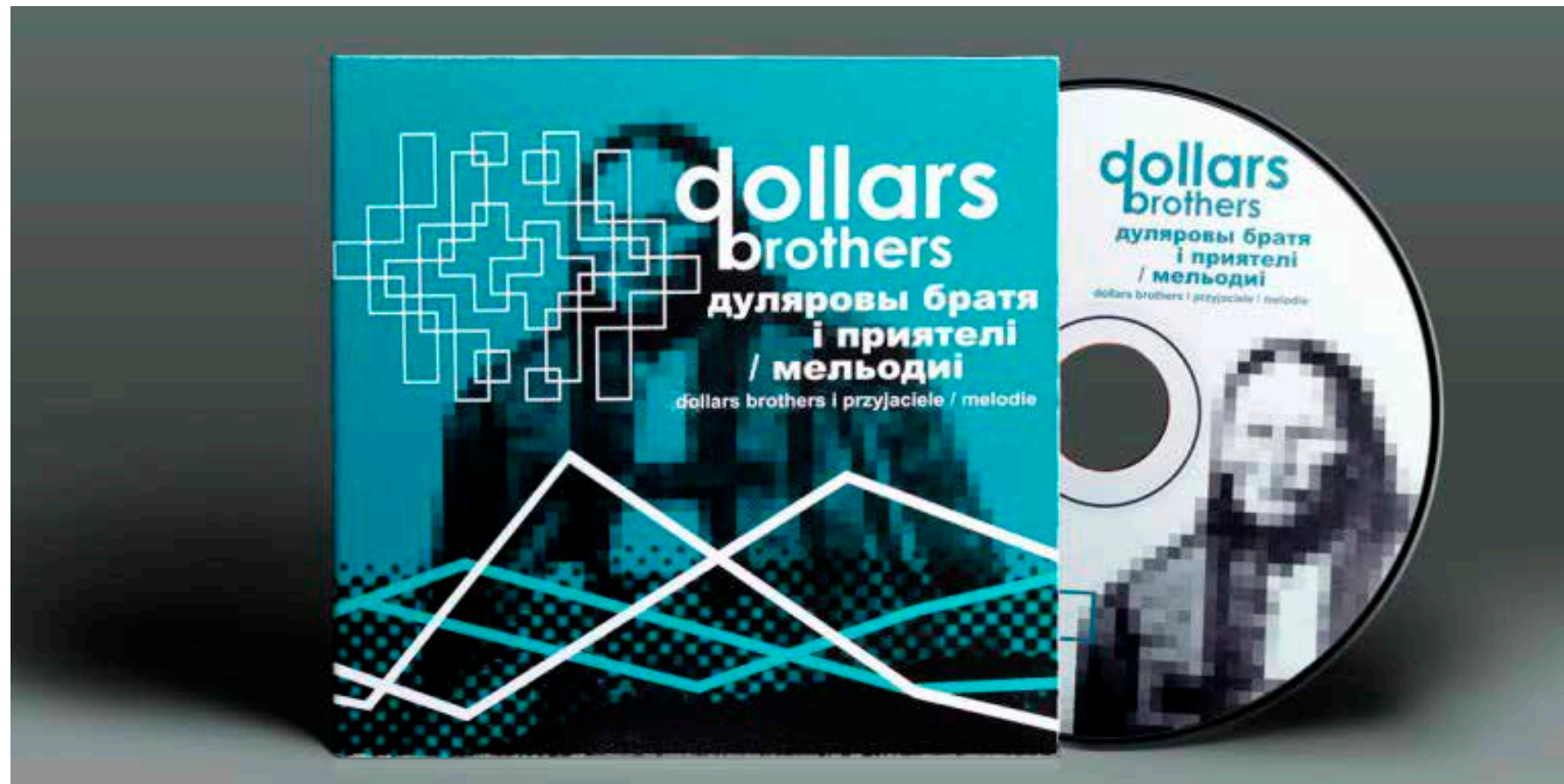

На знимках выже кадры з кліпу до співанкы Дунаю, промуючого платню пн. *Мельодіі* ансамблю Дуляровы Братя.

котрой слова написал Семан Мадзелян, а музыку, на основі народных мотивів – Ярослав Трохановскій. Оба тоты назвиска нашли ся на окладинці платні ансамблю з Горлиц при наголовку співанкы. І остатньом авторском пісьном на кружку *Мельодіі* єст *Співанка* до слів Івана Русенка і музыкы Петра Муриякы.

Окрем характеристичного, басуючого вокалю Мирка Дзюбины, в парох співанках почути мож голос бывшой вокалистки іншого горлицького ансамблю – фольковой ґрупы Серенча, Євы Лучейко. Награня гостинні сперли і інчы музыкы – композитор та член численных проектів Мирко Боґонь, тым разом приграл на акордеоні, Войцех Гуліс на басовой ґітарі, Лукаш Гурскі на перкусийных інструментах та Пшемислав Сокул на трубці. Постійны члены ґрупы Дуляровы Братя окрем Мирка Дзюбины то: Ярослав Ґавор на ґітарі, Кжыштоф Міка на перкусийных інструментах і Петро Криґовскій на клявішовых інструментах.

Презентуваний кліп утриманий єст в климаті фільмів Кустирицы. Його герої, стилізуваны на балканьскых мачо, переміщають ся культовым автом чехословацкой продукції – Шкодом 100 (выпожычыл ім єй бічскій маляр Марцін Пецка). Водительком єст спокуслива дівка. Кадиль іх веде і до якого дунаю трафляють – позерайте на наш портал, де подаєме мотузок до кліпу. •

Наталія Малецка-Новак
natalia@lem.fm

Гук(аня)

Єдно із недавніх досліджень, котре ся заміряло на студентів, які мають приступити ку матуріті в Словацькій республіці, потвердило твердження науковців, же молоді люди мають штораз векший проблем читати текст із порозумлінном. Текст прочітають, но такой на то одповісти на вопросы, котры суть вставлены односно прочітаного тексту, є про них проблем. Не є то добра вість і значить то єдно: школьска система на Словакії мусить перейти реформов, мусить ся актуалізувати, одповідати на днешній стан сполочности так, жебы ся діти были способны в школі научіти і думати, не лем шгось одверкликвати. Но кідь читати з порозумлінном не знают журналіста і пак пише і публікує статі, то є проблем як Бърно.

Холем так ся явить дакілько остатніх статей українського журналіста Богдана Гука на сторінках українського тижденника «Наше слово», котре ся з любовов старать і о Лемків, кідь же є в нім все і Лемківска сторінка. Днесь уж можеме знати, чом є Наше слово нашым словом. Оно є нашым (українським), не вашым (будького, хто бы хотів публікувати якусь критіку), бо дотеперь не были з повністю публікованы права на одповідь, котры были односно Гукових статей загнаны до редакції тижденника мнов, Даміаном Трохановським, Павлом Малецьким ці Богданом Гамбальом. Не дістали сьме ани жадной одповіді. При тім, реальность є така, же як раз втогды, кібы з повністю тоты права на одповідь были публікованы в газеті, першыраз бы Лемківска сторінка своїм обсягом была лемківсков сторінков. Же ту хтось порушує за державны грошы пресовый закон, то уж інша справа, котров бы ся мали занимати компетентны органы.

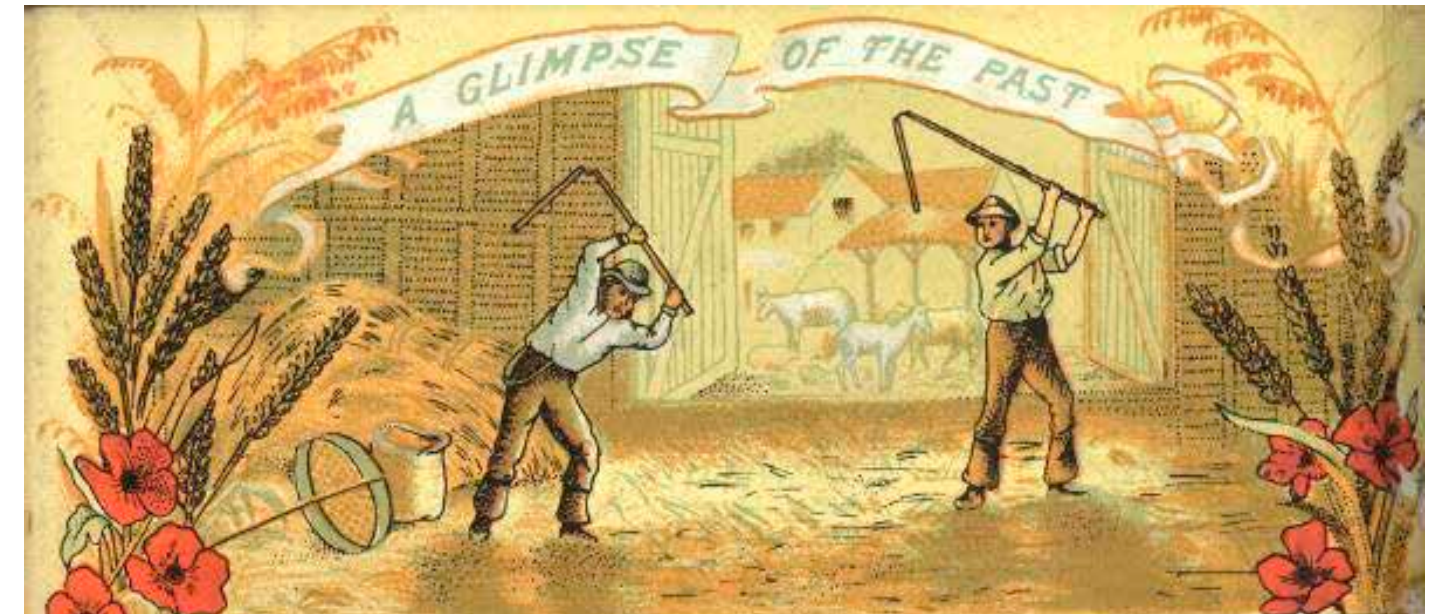
Окрім іншого і тоты, котры на то давають шторік меншыновы грошы.

Но подьме попорядку. Богдан Гук на сторінках «Нашого слова», котры бы мали быти присвячены Лемкам, є головно в остатнім часі барз активный і барз му залежыть на розвитку Лемків. І так того року наприклад публікував статю Криза Стіваришення лемків, в котрій перекучує і інтерпретує статі написаны мнов, Богданом Гамбальом і Демком Трохановським. О тім, же пан журналіста і філолог ани не знают обміняти своє призвіско, не то, жебы іщі порозумів словам в мойй статі, ці статях колегів, тяжко дашто писати. Нарпик тому ся вказує як поет і фаховець на кріптографію, кідь назву мойой статі «Стіваришыня» страченой фарбы поетічно інтерпретує як Стіваришення втраченой шанси, што є подля Гука легко читательне. Но, про такого поета і знателя кріптографії бізовно. Про остатніх є то якбач тяжко читательне, в тім числі і про самого автора той статі. Продовжовати у інтересных мозговых процесах журналіста Гука в тій статі бы сьме могли довго. Но якбач то даремна робота.

Так само ся «на благо Лемків» Богдан Гук пустив і до Павла Малецького в статі під назвов Мораль «бурси», або чому лемки кусали свої пальці?. Знова раз інтерпретує одкрыте писмо Павла Малецького Петрови Трохановському із нагоды округлого юбілею газеты Бєсїда, котрого є Трохановський шефредактором. Знова раз так, як кібы мав іти того року матуровати і не знав читати з порозумлінном. Або не хотів зрозуміти. Бо порозумліня бы значіло признати ся.

Богдан Гук окрім спомянутых статей того року публікував і статю на

«(...) реальность є така, же як раз втогды, кібы з повністю тоты права на одповідь были публікованы в газеті, першыраз бы Лемківска сторінка своїм обсягом была лемківсков сторінков.»

Молочыня ціпани, жрїдло фотографії: Wikipedia.

продовжїня, котра мала быти *толтемов*, яка конечно вкаже правду. Вказала. Лем не на тім боці, котрый задумовав. Гук публікував статю, в котрій мав вказати, же єден із головных ідейовых лїдрів русиньского руху в Польщі по році 1989 – Петро Трохановський, був співпрацовником польской комуністичной спецслужбы. Як доказ му в його, знова раз лем інтерпретачній, і то плано інтерпретачній статі, мали служыти цїтації зо списку Трохановского. Лемже, покля не є чоловік сучасным матурантом і знают читати з порозумлінном тексту, барз скоро прийде на то, же Гук у своїй статі вказує лем на себе, а не на *неодпустительну вину* Трохановского.

Зо вшыткых тых цїтацій, котрый Гук хоснує, мож прийти лем на єдно:

Правда, спецслужба вецераз контактовала Трохановского з тым, жебы здобыти інформації, і Трохановський їм не повів нич. То є реалїта, котру потверджують цїтації, які Гук хоснує, но тот наприк тому пише цїлий час статю о тім, як хтось співпрацовав. На журналісту з многорічними скушеностями доста слабе, аж прїмітивне. Є то досправды смутне смотрити ничім необгрунтоване гуканя журналісты, котрый не знают зрозуміти што прочітав і пише о тім статю. Реформу бы якбач не требало лем словацькій школьській системі, але і українській журналістїці. Мінімално дакотрым журналістам.

Хыбаль жебы ніт. Хыбаль, жебы то не было о тім, же Гук не розуміє што читать і зато потім інтерпретує факты в наших статях, припадно в жывоті Петра Трохановского неправильно. Може то є дакус іншак. Комуністичны спецслужбы, і то

Спецслужбы контактовали много людей, не вшыткы ся піддали, і цїтації Гука зо списку спецслужбы вказують на то, же ани Трохановський. Гук перекучує слова в статях інших авторів і інтерпретує їх так, жебы павсовали до його конштруктів, і жебы ся робила война міджі Русинами. Він не має проблем з порозумлінном, він то робить тактічно, єднако як тоты, з котрыма зо співпраці очорнює іншого чоловіка. Но доба є інша. Днесь ніхто не буде тихо. Такы практикы належать минулости. Но свідчїть то о єднім. Гук знает, же в ідеології, котра хоче як за комунізма выняти з мапы світа Русинів, він і його приятели довгорічно програвають, і уж нікда не выграють. І втогды, з остатніх сил, суть добры і стары комуністичны методы. То не є лем гуканя, то є досправды моралне багно. ●

101 РОКІВ ТОМУ В ТАЛЕРГОФІ...

25 ЛИПЦЯ. — Жытя рекрутів під квантанном. — Єдны грают мало не піл дня в карты, другы курят папіросы і ведут медже собом преріжны бесіды, хтоси грат на мандолині, інчий на гітарі. Мы – мож повісти – задоволены, же берут нас до войска, бо лишыме тот ненавистний Талергоф. Каждый з нас надіе ся, же будучы на фронті поведе ся му отримати препустку, або втечы – жебы видіти ся з рідныма.

27 ЛИПЦЯ. — Ден гардий. Ідеме ся купати. Новобранці причыслены до 56. і 57. полків выїзджают о 11.00 рано. Вельох рекрутів пушчают на свободу, чом не на фронт – єден Бог знає. Кузяк інтэрнуваный другіраз.

Майстрове будуют новы, шыковнійшы выходкы. Лучат 6. барак з кухньом і роблят штоси на взір столівкы. На сніданя і вечерю дают каву, на полуденок комперянку з мясом. Ввечер хор гарді співат ріжны пісні.

В ізолятці повісил ся на шельках селянин. На щестя спостережено тото завчасу і повело ся го вратувати. Причыном пробы самоубийства было засуджыня го на два і піл рока вязніці. Ввечер заперли до ізоляткы коменданта бараку К-ра за пияву.

29. ЛИПЦЯ. — Ден теплый. Выїзджают до Мериш Нойштадт. Папара, як гварят, был секретарьом магістрату семой клясы, судьом в стані спочынку.

Днеска дают на сніданя комперянку зупу, на полуденок рыж з мясом, а на вечерю каву. З нетерпливістю ждеме, жебы выйти з лагру, бо прикрит ся барз. Продавчыня зараблят на чысто мінімум 35%. Єден рекрут грат з нуды в карты од 12-ой полудня до 9-ой рано. Марагаріта Попель захворіла і лежыт в шпытали.

26 ЛИПЦЯ. — Приїзд генерала. Ліе. До Баучу выїзджают: Макар, Миколай Галь і інчы. Смертельні ся прикрит, уж по полуденку кладеме ся спати. Я такой прирыхтуваный до одъїзду до Фрейнденгофу. Тридцетеро люди 30. бараку выїзджат, медже нима Саврук. На пляцу оголошуют список звільненых. Ввечер втічу до 21. бараку, гу вітцю, а пак вертам до свого бараку. Днеска дали на сніданя каву, на полуденок зупу зо стеранком і мясом, на вечерю комперянку зупу. Рыхтую запас іджы на дорогу.

28 ЛИПЦЯ. — Хвиля, теплый ден. Прикрит ся, купуєме газеты і чытаме. Рекруты грают в тарока і в фербля ци преферанса, ци покурюют, ци співают, ци так о – лежат на постели і роздумуют. Сенько робит папіросы, набиваючы дуган до гільз. Циган Петро впял очы в єдно місце і о чымси думат.

Мешканці III району преходят по части до 31. і 32. бараку, по части до бараків II району. О. Владимир Мохнацкій о 10.00 годині рано выїзджат на „конфінацію”. В цілым лагрі царит біганина. Гварят, же до лагру має прыбыти два тысячы люди. Аж і новобранців власти не лишыли в спокою. По вельох противлежных сой розпоряджынь преходиме з бараку Ц до бараку А. До попереднього бараку преходят жінкы II району. Вночы прыбыло до лагру 30 люди. Не співаме, деси неє охоты.

30 ЛИПЦЯ. — Хмарно. Рано прыбыват з Зацендорфу чысленний транспорт жінок і діти. Чом іх не пустили на свободу? Діти плачут і кричат, просячы воды і хліба. Воякы провадят іх до лазні.

О. Василий Курилло высылат почтом родині до Фльоринкы свій портрет. Юлиан Дуркот, звільнений, з тринадцетьома рекрутамі іхат до свого полку.

Тых з осаджених в ізолятках, котры при асентерунку записали ся Рускыма, аж по двох тыжнях звільнено. Та Чыровскому того іщы мало і він змушат іх вісіти привязаныма до столпа через дві години. Были то Гелетович, Добрянскій і хтоси третій; од кары высвободил іх дохтор. Тоты выхуджены, бліды люде по двох тыжнях мук в кісній, душній келиі будут вісіти привязаны до столпа і зас страдати, од нестерпного болю тратити памят, з носа з ґамбы текла ім буде кров. І то ся называт культурний край, в котрым інквізиция была заказана! На забаганку якусого Чыровского будут покараны люде за тото, же осмілили ся офіційні окріслити Рускыма! Ціла гурма народа каждый раз чекат появліня ся тых мучеників і одпроваджат іх до бараків.

Декотры рекруты роблят сой з дощок валізочки на свої річы. Єден з них варит тею і продає по 2 гелеры за шклянку. Другій продає косточки маґы до зупы і хліб, бо ніт грошыка. Роман Макар, выхуджений по арешті і знушанях, але бодрий духом, Славко Кмицикевич і Грицик одвиджуют нас.

31 ЛИПЦЯ. СУБОТА. — Сонечний, красний ден. Осуджених за порядком піддают карі – вісіти привязаныма до столпів!

Григорий Карел оповідат Онуфрійови Ткачови, же Мацканич (Лемко) был ранений на італянськым фронті в Дальмаціі. В лагрі єст єден Жыд, котрий заєдно плаче і молчыт; бідний чловек. Кизьяк (Кузмяк? – ПТ) голит люди. Днеска дают нам на сніданя зупу з фізіолом, на полуденок зупу зо стеранком і мясом, на вечерю спражену зупу.

ТЕОФІЛЬ КУРИЛЛО
Дневник Лемка з Талергофу
(Лемківскій Річник 2004,
з великоруского языка перевел
Петро Трохановскій)

Події в найблизшым тыжні

1 →

26.07.2016

V Фестиваль Церковных Хорів
Крениця, церков св. Владимира, 14.00 год.

Выступлят выканавці з Польщы - Хор Православной Парохіі Св. Владимира з Крениці, Мужскій Камеральний Хор «Клірос» з Горлиц, та Молодіжний Хор «Роса» з Устя Руского. Дальше, зо заходу Польщы на фестиваль завітат група з Вроцлава - Хор «Октоіх», фунгуючий при парафії свв. Кірила і Методія, котрий є хором Гарнізону Вроцлав Православного Оринарияту Польского Войска. З Пряшівской Руси на Лемковину приіхат женський хор з русиньского села Орябина (окрес Стара Любовня), котрий наштоден співат при тамтышній православній парохіі Успіня Пресвятой Богородиці.

2 →

27.07.2016

Похоронны богослужыня
владыкы Адама
Санок, церков
св. Тройці, 9.00 год.,
Крениця, церков
св. Владимира, 17.00 год.

По Службі Божій в са-
ночкій церквы тіло бл.
памяти архієпископа
Адама буде перевезене до
Крениці, де буде зложено
в гробници в підземлях
тамтышньої церквы.

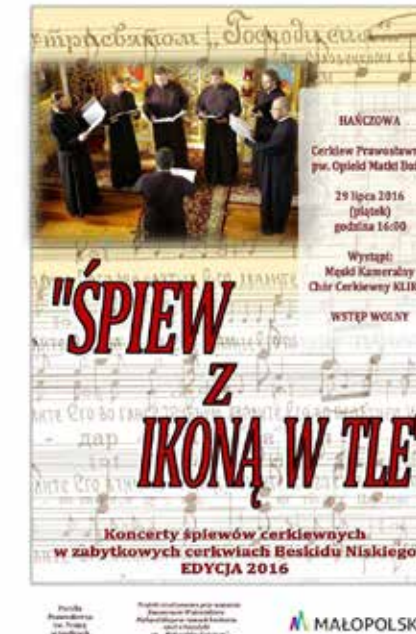

3 ↓

29.07.2016

Спів з іконом на фоні

Ганчова, церков Покровы Пре-
святой Богородиці, 16.00 год.

4 →

30.07.2016

Посвячыня дзвінниці на бывшым боіску
з I Світової Войны
Гостовиці

Думка збудувати дзвінницю выникла в 2015 році. Товды же Клуб военной історіи Бескіды (Klub wojskowej historii Beskidy) організувал туристичний похід на місця боів, котры проходили в 1915 р. Вчас походу выникла думка збудувати на боіску дзвінницю, котра буде припоминала смерт множества вояків, котры згынули в околиці.

30.-31.07.2016

XXV річник Миковского Фестивалю Русиньской Культуры
Микова

5 ↑

Скоропис

тота подія проходить в Ждыні/Ждыни/Ждині/Ждини. То різні форми запису – організатори уж од 1990 рока не можуть ся в тым найти, як писати лемківське село Ждыня в місцевым одмінку єднини. Може місцевий одмінок в місцевым діалекті звучит інакше, але легше пізріти на таблицю з назвом села, на котрій написане в польськым і лемківськым языках: Zdynia/Ждыня.

Но, добрі. Признайме ся. Не было нас на ждынській ватрі, котра не знатя чом называна єст лемківском, але знатя – чом нас не было. Організатори рішили не признати нам репортерской акредитації, поясняючи, же маніпулюєме інформаціями. З той причыны (чытай: наших маніпуляцій) не можеме зманіпулювати дальшых інформацій, ани речы, што ся там діяло, хто был, а кого бракло. Найбарже нам буде бракувало присутности на інтелектуальній бесіді, т.є. стрічы з дослідниками маґочізму, діганячами сепаратистів і політичного русинізму. Чули сме, же было і о нас. Уффф, на щестя. В інчым припадку не могли бы сме повісти, же сме всяди!

З причыны, котра описана выже, не знаме, ци на ждынській ватрі, котра не знатя – чом лемківська, была присутна найвыдатніша устяньска (vel усьцяньска) блогерка. Вшыткы в світі не встигают з ничым, а она встигла ден перед ватром зо своїм наступным пречудовым текстом. Свій белкот встигла не лем написати, але і розослати до всіх і до вся. Звідате – што ту таке чудне? Може і нич. Лем же, припоминаючи деякы факты, о котрых Скоропис уж споминал, блогерка не мат свого компютера і не знат го обслугувати. А того, же е-майль пришол о 2:39 (так, вночы!). Тіж нич. Але кед сме при репортерских темах, подля пресовых законів, блогерска діяльність автоматичні робит з каждого журналісту, зато на ждынську ватру, котра фурт не знатя, чом бы мала быти лемківска, мож ся старати о акредитацію. За такы фантастичны тексты, якы творит наша блогерка, ачий тальоны на ґрілювану кобасу дадут.

Демко Трохановскій
demko@lem.fm

Минулий тыжден прошол під гаслом «Волынь», котре для обох сторін історичного спору о памят і правду значыт дві доцяп різны справы. Од парох років ведена была горяча дискусія в Польщы і на Україні, як зробити, жебы зыйти ся в єдным пункті і правильно назвати траґічны події з сороковых років минулого столітя на Волині і в Галичині. При тым, обі сторони тягнули на своє, зато спільна резолюція тяжка была до выпрацуваня. По правді, ани не ішло о того, хто забивал, як забивал, чым забивал, бо тото уж давно дослідили історикы, але ци єст то лем «траґедія», або «волынськы події», як мож было чути по українській стороні, ци може «ґеноцид», о што од вельох років постулювали м.ін. організації, в котрых діют давны польскы жытелі Волині – свідкы тамтых часів, або їх потомкы. Сойм Польской Республики векшыном 432 голосів (10 ся стримало, двох послів на знак протесту вышло з салі) принял резолюцію, в котрій тзв. волыньску різанину назвал ґеноцидом, офіційально схвалюючи ден 11. липця/юлія «Дньом Памяти Жертв ґеноциду доконаного українськыма націоналістами на громадянах II Польской Республики».

Дополняючи абзац горі, послы VIII каденці такой вшыткых – што треба підкрислити – партий вручыли дарунок участникам єдної української події, котра проходить під голым небом на Лемковині. Кед послы не встигли схвалити тоту дату перед 11. липця/юлія, жебы перший Ден Памяти міг быти вшануваний іщы того рока, резолюцію переголосували іщы до полудня 22. липця/юлія, коли зачынала ся ватра, называна не знатя чом – лемківском, жебы ей організатори встигли зняти вшыткы червено-чорны фаны ОУН, котрых по інчы роки было тільки, же невправлене око бы подумало, што головным спонсором імпрезы єст знаний продуцент чеколядовых батонів. Головний організатори з Обєднаня Лемків, котры вславили ся м.ін. находжыньом лемківських лісів на граници з Білорусьом, тіж застараны сут о Волинь. Іде о фільм, котрий іщы не мал своей премьеры (выйде осіню того рока), а продуценты стертежут якых-небуд інформацій о ним, але верхушка ОЛ уж встигла фільм зрецензувати і повісти, же планний. Не маме іщы інформацій, кільки червено-чорных фан треба было зняти в минулий вікенд на ватряним поли, але припомниме –

ЛЕМКО

ГАЗЕТА ДЛЯ НАРОДА.

надаваная на языкѣ, наближенномъ до лемковского говора.

Русины то нарід законопослушний. Важат си слова начальства барже як другы. Доказуют того без огляду і на бортацтво законів, і коли ся ім трафит начальство з малым розумом.

Як розказ то розказ. І так пан фельдфебель мал дуже щестя, же вышол з той стрілянины живий...

«ЛЕМКО» – газета для народа – ч. 11. за 1913 рік.

ФАФРИНДЯ І СКОНФІСКУВАНЕ

Розказопослушний

Богдан Ґамбаль
gambal@lem.fm

